

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Den danske Soldat

Citation: Hertz, Henrik: "Den danske Soldat", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid64695/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Den danske Soldat.

Efter et Sagn.

Slaget var endt. Paa den aabne Mark,
Der nylig gjenled af Kampen,
Hørte man kun et Gidp, et Dron,
Og en herreløs Hest's Trampen.

Afstenen sankte sig, ei dens No;
Thi Krigens blodige Vildhed
Maled' endnu sine haarde Træl
I Mattens ufladige Stillehed.

En Sønderjyde fra Flensborg stod
Midt paa den vilde Glette.
Han holdt ved Lommen sin Hovedknauds Hest.
Gud veed, de var' begge trætte.

Et godt Stykke Karl, en tapper Soldat,
Af et muntert, frimødt Hjerter.
Blads for sig selv, og Ingen for nær,
Det var alt hvad hans Gu begjærte.

Han kasted' Duet paa Balspladsen hen,
Paa de Gaarede, paa de Døde.
Mangen, der nyd var faur og fin,
Maatte jammerlig Livet forbløde.

„Jeg takker min Gud, jeg slap saa godt;
„Jeg seer, mig Lykken har føiet.
„Blaged' mig ei en ulidelig Løst,
„Saa var jeg af Hjertet fornøjet.“

Han saae omkring sig. „Habde jeg nu,
„Heden og Løsten at lindre,
„Et eneste Kruus af vort Slensborger-Dl!
„— Men jeg faaer vel nøies med Mindre.“

Han fik da tilfødt — Gud vide, hvordan —
En Flaske med Dl, men sukkeb':
„Eveaftenens Dl er loelig tændt;
„Lad gaae! naar kun Løsten er sluffet.“

Bejjærlig fante han Glasfens Hals
Til Munden, lænet tilbage —
Da trængte med Get til hans Dre hen
En Ven og en vaandefuld Klage.

Han saae til Siden. En soensf Dragon,
Straft hen i Sandet, han stued'.
Venet var hufellig skudt ham fra —
Med at see det Soldaten grued'.

„Giv mig en Drif at lædste min Løst!“
Saa vaandede sig den Arme.
„Lag,“ raabte Soldaten, „tag det Alt!
„Her maa jo en Steen sig forbarme.“

Dg han hœiede sig til den Saarede ned,
Dg holdt ham Glasfen til Munden.
„Drif, Kammerat! det er vel dig undt.
„Hvor gaaer det? Smerter dig Bunden?

„Din Staffel! du trækker kun tungt dit Weir;
„Kom, lad mig lødne din Troie.“
Men Evesfæren flirrer paa ham saa stibt,
Med et ondt, et hevngjerrigt Die.

Dg da han seer sin Fjende saa nær,
Da betager ham Had og Smerte,
Dg han griber Pistolen og trykker Løs
Mod Soldatens medlidende Hjerte.

Men Forsynet ynfedes mildt over ham,
Der ynfedes ved Andres Dvide;
Dg Synderjysken stod holden og heel,
Dg Kuglen gled bort fra hans Side.

Den ærlige Svend forbløffet soer op:
„Din Kjætring! Du vil mig forraske?“
Men, da han nu mærked', han var i Behold,
Saa greb han atter sin Flaske.

Dg han stillede sig rolig hen paa sin Post,
Dg læned' sig op til Hesten,
Lønte saa Flasken til Hælsten ud
Dg rakte Svenskeren Resten.

Han boled' sig atter og loe saa smaat:
„Det skal være din Straf, at vi dele.
„Gavde du holdt dig i Skindet sunkt,
„Saa kunde du drikke det Hele.“

— Det var den Havn, han møledes med,
Efter hvad Sagnet os melder.
En Dannedes Hjerte slaaer dobbelt frit,
Naar Krøniken Sigt fortæller.

Den danske Konge erfoer hin Daad.
Soldaten han flux lod kalde,
Dg glad tilmode, med kongelig Gunst,
Han talede høit for Alle:

„Dit Hjerte, min Søn, er adelig født;
„Til at adles det ikke trænger.
„Kun for at binde dig end mere fast,
„Guldfjeden jeg om dig hænger.

„Dg til Grindring, at nys din Hu
„For Medhuk og Hoimod stod aaben,
„Du bare herefter adeligt Skjold,
„Med en halvfuld Flaske til Waaben!“

— Saa lyder Sagnet. I Hønsborg By
Soldatens Aftom mon være,
Dg holder den simple, trofaste Svend,
Deres Stamsfader, høit i Ære.